

När skall skolan börja ta hänsyn till teoretiskt begåvade elever?

Hur länge skall den svåra utslagning som slöjdundervisningen i våra skolor leder till få fortsätta? Hur många skolelever mår inte dåligt de morgnar de vet att slöjd står på schemat! När skall vår praktiskt inriktade grundskola börja ta hänsyn till de teoretiskt begåvade eleverna? Situationen börjar bli ohållbar! Att skolan för många elever är alldeles för praktisk, har många insett. Särskilt stora är problemen på högstadiet där klyftan mellan starka och svaga slöjdare har blivit stor.

På lågstadiet är barnen än så länge förskonade från slöjden, de kan lämna tankarna på detta ämne. Den s k LTG-metoden gäller där såväl för flickorna (lämna tråd och garn) som för pojkarna (lämna tall och gran). Under mellanstadiet döljes de värsta svårigheterna. Klasslärarna som har en helhetsbild av eleven vet att elever som är svaga i slöjd kan ha andra förtjänster. Ämnena kan här också integreras på ett naturligt sätt.

På högstadiet får eleverna många olika lärare och får springa mellan många olika salar. Lärarna är här att betrakta som s k fackidioter.

Här är det omsorgen om det egna ämnet, inte om den enskilde eleven som sysselsätter lärarnas tankar. Inte minst inom träslöjden är denna s k stockkonservativa lärare vanlig. Den integrering mellan olika ämnen som läroplanen påbjuder förekommer mycket sällan.

Progressiva slöjdlärare skulle ju här visa att det går att samarbeta över ämnesgränserna. Slöjden kan kombineras med t ex hemkunskap; lagande av plankstek, med religionskunskap; tillverkande av träkors, med svenska; förfärdigande av bordsuppsatser, med idrott; tränande av simhopp med skruv osv. Att hoppas är ju bara att en sådan integrering inte leder till konkurrensskapande provtillfällen, att teoretiska ämnens samarbetande med syslöjden leder till lappskrivning t ex.

Slöjdlektionerna präglas ofta av osäkerhet och stress.

Foto: MAGNUS JOHNSON

”Slöjdlektionerna präglas ofta av osäkerhet och stress.” (Personerna på bilden har inget samband med insändaren)

Än värre blir det om anslagen till de s k raspvakterna nu dras in. Som om inte eleverna vore tillräckligt utelämnade under de s k nåltimmarna!

Många elever kan inte tillgodogöra sig undervisningen. När de lämnar årkurs nio kan de visserligen hålla i en hamnare eller en symaskin, men de förstår inte vad man skall göra med dem.

Värför skall fö praktiska ämnen som idrott och slöjd ha högre status än de teoretiska ämnena? För att tillvarata idrottstalanger finns det lite varstans i riket olika idrotts-gymnasier. Borde inte ta-

langer i svenska, historia eller fysik få motsvarande specialskolor? Slöjdämnet tillgodoses ju för alla gymnasieelever med en särskild extralektion i veckan, den s k TTF; timmer till förfogande.

I en demokratisk skola för alla måste slöjdämnets dominans brytas! Man kan inte välja sin bakgrund. Alla barn har inte snickare eller sömmerskor till föräldrar. De stackars barn som i sitt vardagsrum hemma har bokhyllor i stället för hyvelbänkar och symaskiner måste också få sin chans!

ULF GEMSIÖ